КАЛТУНОВА
Галіна Паўлаўна

Нарадзілася Галіна Паўлаўна ў вёсцы Падгайна ў сям'і настаўніка. Праз два гады пасля яе нараджэння бацька памёр, і маці адна гадавала дзвюх дачок у галодныя і халодныя пасляваенныя гады. Многа працавала сама і іх прывучыла да працы, акуратнасці і беражлівасці. Немалым падспор'ем у зімовы час былі высушаныя грыбы, ягады, яблыкі, шыпшына, сабраныя ў лесе дзяўчынкамі. І на ўсё жыццё засталіся ў памяці Галіны Паўлаўны непаўторна смачныя, духмяныя маміны ламанцы ды булкі з макам. Навучыўшыся чытаць, Галіна ўвесь свой вольны час праводзіла за кнігай, чытала нават пры святле поўні. А летам яе штодзень клікаў лес, дзе такая прыгажосць!

У 1964 годзе Галіна Паўлаўна з сярэбраным медалём скончыла Цырынскую СШ і паступіла на філалагічны факультэт БДУ імя У. І. Леніна ў Мінску. На працягу 5 гадоў навучання была актыўнай удзельніцай літаратурнага аб'яднання “Узлёт”. Яе вершы друкаваліся на старонках рэспубліканскіх газет, у нашай раёнцы.

Прыехаўшы па месцы працы мужа ў Карэліцкі раён, працавала выкладчыцай рускай мовы і літаратуры ў Варанчанскай СШ, а з 1974 па 2005 гады — намеснікам дырэктара па выхаваўчай рабоце ў Карэліцкай СШ, на базе якой пазней былі праведзены яе аўтарскія абласныя курсы па выхаваўчай рабоце. Педагог-майстар, выдатнік адукацыі Рэспублікі Беларусь, кіраўнік літаратурнага аб'яднання “Рэчанька” пры раённай газеце “Полымя”, вядучая калісьці традыцыйных у Карэлічах злётаў салдацкіх удоў, сустрэч з жанчынамі-маці раёна, вечароў-ушанаванняў сем'яў розных пакаленняў, лаўрэат прэміі Гродзенскага абласнога савета жанчын. У сакавіку 2006 года імя Г. П. Калтуновай было занесена ў раённую Кнігу Славы. Шматлікія граматы, падзякі, як і ўдзячныя пісьмы і паштоўкі, беражліва захоўваюцца ў дамашнім архіве Галіны Паўлаўны. А іх так многа, і ў кожнай — словы павагі, падзякі ад людзей, удзячнасці сваёй любімай настаўніцы.

Такіх пісем і паштовак шмат. І гэта яскравы прыклад ацэнкі працы Настаўніка, яго ўменння дакрануцца душой да кожнага вучня, раскрыць і развіць яго творчы патэнцыял і працоўныя навыкі, выхаваць дастойнага грамадзяніна краіны.

Працавітая, няўрымслівая і ўважлівая Галіна Паўлаўна кожны дзень была жывым прыкладам удумлівых, творчых адносін да працы. Яна поўнасцю аддавала сябе любімай справе, шліфавала майстэрства, упэўнена дабівалася задуманага, жыла ў пастаянным пошуку новага і перадавога.

Пад яе кіраўніцтвам педагагічны калектыў працаваў творча, са шчодрай аддачай. Школа неаднаразова выходзіла пераможцам у конкурсах за лепшую пастаноўку выхаваўчай работы.

Такія адценні яе характару як дабрыня, патрабавальнасць, настойлівасць і душэўнае багацце праяўляліся і ў сям'і, у выхаванні дачок Таццяны і Дзіяны, у адносінах з блізкімі сябрамі, суседзямі, у літаратурнай творчасці. Наогул, ва ўсёй яе творчасці праяўляюцца рэдкія душэўныя якасці, яна лечыць сэрцы шчырасцю, спагадай. Яе творы, быццам ручаінкі святла, высакароднасці і любові да людзей, роднай зямлі. Быццам сонечныя промні абаграваюць людскія душы, напаўняюць іх струменнямі прыгажосці.

У 1999 годзе выходзіць зборнік вершаў Г. П. Калтуновай “Споведзь душы маёй”, у 2011 — “Душы маёй зачараванне, Мой край Карэліцкі”.

І асаблівы скарб яе творчасці — кніга “Карэліцкія Мадонны”. Гэта летапіс жыцця жанчын раёна за пасляваенныя гады, настольная кніга для маладога пакалення, а для старэйшага — яшчэ адна незабыўная сустрэча са складанымі лёсамі, мужнымі і прыгожымі карэліцкімі жанчынамі. З нецярпеннем чытачы чакаюць яе нарысы пра людзей Карэліччыны, бо яна знаходзіць такія штрыхі і факты з жыцця, якія выпраменьваюць хараство кожнага чалавека.

Душы маёй зачараванне

Душы маёй зачараванне,
Мой край Карэліцкі, адзіны,
Жыве тут рэдкі дух яднання,
Любві, адданасці Айчыне.
Тут краявіды, нібы казка,
Званы тут песню шчасця б'юць,
А ў кожным доме шчырасць, ласку
Вам разам з хлебам паднясуць.
Тут дабрынёю лечаць сэрцы,
Тут зла не пусцяць на парог,
Усім тут хораша жывецца.
Хай будзе так! Шануй Вас Бог!

Найлепшы ў свеце Карэліцкі край

Найлепшы ў свеце Карэліцкі край!
Вабіць сэрца птушынымі песнямі гай.
Сінь Ушанскай вады, ціхай Сэрвачы плынь,
Карагоды рабін, сонцам тканых вяргінь,
Дзе ад коласа важкага поле звініць,
А світанкі такія, што нельга забыць!
Дзе ў кожным двары шчасця хопіць на век,
Дзе працоўнаю славай жыве чалавек!
Квітней, радзімая старонка,
Мацуй, Карэліччына, лёс,
Каб твой народ, як песню, звонка
Свой гонар на вякі пранёс!

* * *

Цяпло тваёй рукі - вада жывая
Параненаму сэрцу і душы.
Насуперак пачуццям - заклінаю:
Цябе забыцца мне дапамажы,
Бо лёс не перайначыш і не зменіш,
Дарослыя ўжо дзеці, сталы ўзрост.
І да спаткання нам - ты, можа,
не паверыш,-
Дарога роздумаў у сотні доўгіх вёрст.
Не, не хачу каб плётак чарнатою
Аднойчы знішчылі кахання прыгажосць,
А буду жыць я радасцю зямною,
Што ты ў мяне на свеце ёсць.

* * *

Каханнем трэба даражыць,
Як даражым здароўем, шчасцем,
Як даражым жаданнем жыць.
Шануйце не само паняцце,

А дзіўнай радасці ўзлёт
Спатканняў і прызнанняў першых,
Пры спрэчках растапіце лёд
Цяплом пяшчотнай нізкі вершаў.

Замест папрокау лепш успанянуць
Свой пацалунак першы, сарамлівы...
Каханнем трэба даражыць,
Калі ты хочаш быць шчаслівым.